

neboť tvrzená »přímluva« není ještě daleko »zprostředkováním nájmu« ve smyslu § 14, odst. 2. zák. č. 275/20.

Bylo tedy rozhodnuto, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. února 1930, č. j. Rv II 882/29-1. Václav Cícha.

Tím, že nebylo závčas žádáno o exekuci nuceným vyklizením (§ 575, odst. 3. c. ř. s.), pozbyla platnosti výpověď a zůstalo ve všem při staré původní smlouvě nájemní.

Po rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně, jímž uznáno právem, že podáním neúspěšného exekučního návrhu na vyklizení obnovila se nájemní smlouva mlčky (Právník 1929, stránka 409, týkající se právě téže věci) podala žalobkyně po uplynutí půl roku od dané a zaniklé výpovědi proti žalované straně žalobu o vyklizení, tvrdíc, že obnovení smlouvy nájemní stalo se podle § 1115 obč. z. jen na půl leta.

První soud vyhověl žalobě, připojiv se k názoru žalující strany, že se danou výpovědí skončil nájemní poměr a uhasl vypršením výpovědní lhůty. Jestliže nájemní poměr obnovil se mlčky tím, že ve lhůtě v § 575, odst. 3. c. ř. s. byl sice učiněn návrh na exekuční vyklizení, ten však byl zamítnut, mohlo se obnovení nájemního poměru státi jen na dobu v § 1115 obč. z. ustanovenou, to jest v tomto případě, ježto nájemné splatno bylo v ročních lhůtách, na půl leta.

K odvolání žalované strany změnil odvolací soud rozsudek prvního soudu a žalobu zamítl, odůvodniv své rozhodnutí v podstatě takto:

Tím, že výpověď pozbyla podle § 575, odst. 3. c. ř. s. platnosti, obnovila se mlčky smlouva nájemní. Nastal zde stav, jako by výpověď nebyla bývala dána. Byla tudíž obnovena mlčky smlouva tak, jak původně byla ujednána. Poněvadž pak neuplynula dosud doba, na kterou nájemní smlouva byla ujednána, nelze žalovati na vyklizení nájemního objektu. Náзору, že smlouva obnovena byla jen na dobu stanovenou v § 1115 obč. z., nelze tu přisvědčiti, poněvadž toto ustanovení vztahuje se jen na takové smlouvy nájemní, jež byly ujednány na dobu neurčitou a k jichž zrušení je třeba tudíž výpovědi, anebo takové, jichž doba nájemní již vypršela. Zde však smluvená doba nájemní dosud neuplynula a obnovení její mlčky stalo se tak, jako by výpovědi tu vůbec nebylo, když výpověď pozbyla platnosti a ne snad jen exekuční vykonatelnosti.

Dovolání žalující strany nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů.

Z dovolatelčiny vývodů nelze seznati, v čem dovolatelka vidí úvodem naznačené dovolací důvody rozporu se spisy a neúplnosti řízení. Dovolací soud se proto těmito výtkami nemůže věcně obírat. Vpravdě provádí dovolání jen dovolací důvod právní mylnosti. Ale nemá ani tu pravdu. Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil obšírněji již ve svém rozhodnutí č. 7829 Sb. n. s. právní zásadu, podle níž tím, že nebylo zavčas žádáno o exekuci vyklizením (§ 575, odst. 3. c. ř. s.) pozbyly platnosti výpověď a po ní následovavší rozsudky a zůstalo ve všem při staré původní smlouvě nájemní. Dovolání k tomuto rozhodnutí nepřihlíží, nýbrž rozebírá právní otázky, které s věcí, o kterou tu jde, nemají nic společného. Valná část jeho vývodů pojednává o zániku a obnovení nájemní smlouvy podle § 1114 obč. z. Ten tu nedopadá, neboť se týká zániku smlouvy projitím smluvního času, nestane-li se obnovení opomenutím výpovědi, pokud se tkne žaloby o zpětvzetí najaté věci. Tu však jde o předčasné přerušování nájemního poměru výpovědí danou právě k tomu účelu za trvání smluvní doby nájemní a o zánik vykonatelnosti a s ní i účinnosti výpovědi pro opominutí včasného exekučního návrhu na vyklizení podle § 575, odst. 3. c. ř. s. Pro názor, že v této souvislosti nutno rozeznávat mezi účinností a vykonatelností výpovědi, není v zákoně základu a zejména jej nelze opřít o předpis § 1114 obč. z., jenž přiznává — ovšem v jiné souvislosti — účinnost i výpovědi nevykonatelné. Neprávem se dovolává pro svůj názor dovolání také na vývody Neumannova komentáře k § 575 c. ř. s., neboť i tam je slova vykonatelnost zřejmě použito ve smyslu slova účinnosti a nikoli, jak vykládá dovolání, v protikladu k němu.

Stejně bez souvislosti s věcí jsou rozhodnutí, která dovolání cituje. To platí zejména o zdejším rozhodnutí čís. jedn. Rv I 730/29, uveřejněném pod č. 9002 Sb. n. s.

Jeho v odvolání úryvkem uvedená věta týká se poměru, jenž, jak v rozhodnutí tom naznačeno, neodpovídá běhu věci, tvrzenému v souzeném případě žalobkyní. Platí to neméně o rozh. vídeňského nejvyššího soudu z 2. března 1915, čís. jedn. Rv II 92/15, jež doličuje, že nelze znovu vypovědět nájemní smlouvu, která byla již jednou vypověděna, a tedy v době druhé výpovědi tu již nebyla. Platí to konečně i o rozhodnutí téhož soudu z 6. července 1915, čís. jedn. Rv II 408/15 (Gl. Ung. sb. čís. 7524 n. ř.), řešícím otázku, zda zaniká nájemní poměr neformální mimosoudní výpovědí, proti níž nebyly podány ná-

mitky. O vše to tu nejde. Jde tu jen o právní otázku, jaký má význam zmeškání lhůty v § 575, odst. 3. c. ř. s. stanovené k podání vyklizovacího návrhu pro nájemní smlouvu soudní výpovědi přerušenou, a tu to bylo vyřešiti ve shodě s rozhodnutím číslo 7829, na něž bylo nahoře ukázáno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 13. března 1930, č. j. Rv I 194/30. —r.

Autorské právo (zákon ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 Sb. z. a n.). Pojem »zpracování« (§ 7 zákona) předpokládá, že předlohou bylo cizí dílo; zpracování musí se osvědčiti jako výsledek tvůrčí činnosti zpracovatelovy; není jím pouhá reprodukce díla nebo jeho částí v zastřené formě zkratk, přídavků, přestilisace a pod. Předmětem ochrany podle práva autorského není látka, myšlenka literárního díla nebo jeho částí o sobě, nýbrž tvůrčí a proto chráněná činnost zpracovatele jeví se v tom, jak byla tato látka ve své vnější i vnitřní formě zpracována. Část díla je chráněna jen, vykazuje-li sama o sobě povahu autorovy samostatné tvůrčí činnosti. Původským zákonem není chráněna myšlenka, fabule (na př. děje z pravěku světa vůbec), ani vědecky ustálené popisy pravěkých tvorů a zvířat, nýbrž jen: individuální vytvoření originálního díla z těchto dějů a popisů. Zánik žalobního práva (§ 112 odst. 2. tr. ř., § 530 tr. z. a § 50 zák. o původském právu).

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 8, 9 a 10 § 281 tr. ř. nelze upříti oprávnění.

Stížnosti sluší přisvědčiti v těchto směrech:

Napadený rozsudek se spokojuje po stránce objektivní s tím, že odůvodňuje svůj výrok poukazem k »znaleckému posudku«, znějícímu jednomyslně v ten smysl, že »sice celkový plán díla obžalovaného jeví jistou obratnost spisovatelskou a didaktickou, že však způsob, jakým obžalovaný díla soukromého žalobce použil a zneužil, nesrovnává se ani s literární ctí ani s autorským právem a dlužno jej označiti za literárně nepřipustný«.

K tomu cituje ještě rozsudek z posudku znaleckého, že »posudek uvažuje nejen výslovně shodu jednotlivostí o sobě, nýbrž i jejich zasazení do celku«.

Na tomto podkladě buduje pak soud svůj závěr, že tento posudek je nejen zcela jasný, nýbrž i úplný, a že proto soudu